

Gemma Morr

UNTAMED HEART

Vertaald door Olga Hoekstra

DE FONTEIN

1

Het was kwart over zes 's ochtends en ik zweette al als een non bij een optreden van Magic Mike. Terwijl ik een poging deed de riem van mijn werktas over mijn schouder te hijsen zonder mijn shirt te kreuken lichtte het scherm van mijn telefoon opnieuw op. Achter me knalde mijn voordeur dicht en ik kromp ineen van het geluid in de stille gang.

'Hoi Cressida,' zei ik en ik plette de telefoon tegen mijn oor, wanhopig hopennd dat ik niemand wakker had gemaakt. Mijn lange werkdagen waren al een punt van discussie in het appartementencomplex. Aan de ene kant stond de lieve mevrouw Peterson van het appartement naast me, die oprecht bezorgd was dat ik midden in een burn-out zat, en daartegenover had je de passief-agressieve berichtjes die die gast van de overkant achterliet. Ik was nog maar een vroege ochtend of late avond verwijderd van een interventie. Maar aangezien mijn manager Cressida zo ongeveer net zo hartelijk en begripvol was als de gemiddelde dictator, dwong ik mezelf de wanhoop uit mijn stem te houden en mijn zakelijke toon aan te slaan terwijl ik de buitendeur bereikte. 'Ik ben onderweg. Het duurt niet lang...'

'Jaja, ik weet het... Moet je luisteren, Lottie, kun je mijn koffiebestelling even ophalen? Dat zou ik je normaal gesproken niet vragen, maar het hele team is compleet wanhopig.'

Ik beet op mijn lip. Waarom zei ze dat op een manier

waarop het leek alsof ik dat nog niet wist? En alsof ik zelf ook niet bij dat wanhopige team hoorde? Ik duwde die gedachten naar de achtergrond, opende snel de notitieapp op mijn telefoon en deed vervolgens mijn best om de lijst met drankjes die ze opratelde bij te houden.

Toen ze klaar was, volgde er een kleine pauze, waarna ze eraan toevoegde: 'O, en Heather van hr heeft om negen uur een afspraak in je agenda gezet, dat je het weet.'

Ik vertraagde mijn pas en draaide van de straat van mijn appartementencomplex de hoofdstraat op. Mijn nieuwe schoenen, die ik afgelopen weekend onverwacht cadeau had gekregen van mijn vriend Kyle, begonnen al te knellen.

'Okééé,' antwoordde ik. Het lef om te vragen waarom ontbrak me totaal. 'Ik ben er zo snel als ik kan.'

Nog voordat ik was uitgesproken, hing ze al op, net zoals ze dat altijd deed. Ik staaarde even naar het zwarte scherm van mijn telefoon en vocht tegen de neiging om hetzelfde gekrijs te produceren als de 747 die over me heen vloog in de richting van Heathrow. De aanzwellende pijn in mijn tenen weigerde ik te erkennen terwijl ik verder de straat doorliep in de richting van het metrostation. Ondanks de naaldhakken van bijna tien centimeter zette ik iets wat leek op een sprintje in.

Ik vond dat ze het waard waren, die hakken. Ze waren prachtig, gemaakt van duur Italiaans leer waar je spontaan het water van in de mond liep. Kyle had naar mijn benen gekeken en vervolgens was zijn blik centimeter voor centimeter over mijn lijf gegleden. Hij keek naar me alsof hij me wilde opvreten. Langzaam. Ondanks alle gedoe van zojuist begon ik te glimlachen. Kyle kon veeleisend zijn, absoluut, en soms was hij een beetje een snob, maar allejezus, wat was die man HOT. Plus, hij liet me beloven dat ik die hakken vanavond tijdens ons etentje zou dragen. Ik kon hem niet teleurstellen, dat zou alleen maar zijn humeurige, snedige kant naar boven halen, en daar had ik op dit moment de kracht niet voor.

Ik dwong mezelf diep in te ademen en de bijtende geur

van uitlaatgassen en wiet drong door tot het achterste van mijn keel. Ik kon een verlangende blik naar de bron van de illegale geur niet helemaal onderdrukken toen ik langs de twee studentenhuizen liep die weggestopt waren aan het einde van de straat. Waarschijnlijk teerden ze daar nog op de restanten van de vorige avond. Ik stelde me voor hoe Kyle hiervan zou walgen en ik herinnerde mezelf eraan dat dat alles nu achter me lag. Er was geen ruimte meer om maar wat aan te klooien, geen ruimte meer voor falen.

Ik hief mijn hoofd en richtte mijn aandacht op de ingang van het metrostation. Ik focuste op mijn extreem hard bevochten positie in het Bowers & Johnson-traineeprogramma en op alles wat ik nu had bereikt.

De temperatuur kroop langzaam omhoog toen ik samen met een handjevol andere vermoeide, nietsziend voor zich uitstarende forensen met de roltrap afdaalde. Ik begon alweer te zweten. Beneden lieten enorme waaiers de bedompte lucht circuleren en gaven zo iedereen met lang haar die voorbijkwam een Medusa-achtige look. Ik wist dat mijn eigenwijze donkere krullen, die ik amper een kwartier geleden haastig met de steiltang had bewerkt, niet steil zouden blijven. De puntjes dreigden al met omkrullen en ik vervloekte het ongewoon warme weer zo vroeg in mei, mijn schoenen, de metro én mijn baan.

Eindelijk zat ik in de metro, die zich langzaam vulde terwijl we in oostelijke richting voorttrammelden en steeds dichterbij zone 1 aankwamen. Ter hoogte van station South Kensington stond ik mijn zitplek af aan een zwangere dame. Haar dankbare glimlach maakte het bijna goed dat ik mezelf tussen de zwetende oksels van twee lange, sterk geparfumeerde Cityboys moest persen.

Ik dwong mezelf om me mentaal terug te trekken in mijn happy place. De rest van de reis voltrok zich in gedachten grotendeels op het platteland waar ik was opgegroeid, bij de manege waar ik als tiener de meeste tijd door had gebracht tot

ik het huis uit ging om te gaan studeren. Op die manege had ik een paar vrienden en waren we hele dagen druk met stront scheppen die afkomstig was van de ongeveer dertig paarden die er stonden. In ruil voor het scheppen reed ik vaak door het omliggende landschap, over glooiende heuvels en door bossen, ver weg van andere mensen, verantwoordelijkheid en overheersende, te dure aftershave. Terwijl ik aan het werk was in de stallen, het voer voor de paarden afwoog en in emmers deed, of hoofdstellen uit elkaar haalde om ze goed schoon te maken en op te poetsen, luisterde ik vaak naar een audioboek. Soms nam ik mijn boeken zelfs mee naar de stallen en ging stiekem zitten lezen in de zadelkamer. De geruststellende geur van al dat soepele leer en het door de zon verwarmde stro leek op te gaan in de herinneringen die ik had overgehouden aan al die verhalen.

Toen ik bij mijn halte de metro uit stapte en me een weg omhoog naar straatniveau baande, realiseerde ik me dat ik me de laatste keer dat ik iets gelezen of geluisterd had niet kon herinneren. Werk en Kyle slokten zoveel van mijn tijd op dat al het andere voelde als een vage herinnering, op het uitgeput in slaap vallen na dan. Waren die jaren op de manege de gelukkigste van mijn leven geweest? En als dat het geval was, was het dan allemaal vanaf daar bergafwaarts gegaan?

Voordat ik me de straat op begaf, trok ik mijn telefoon tevoorschijn en checkte mijn spiegelbeeld. Dat toonde de echte puinhoop die dure kleding en make-up niet konden verhullen. Grote blauwe ogen die waterig waren van vermoeide frustratie, te roze wangen die een sterk contrast vormden met mijn verder bleke huid vol sproetjes. En dan mijn haar...

De uiteinden sprongen nu omhoog en creëerden zo een krullende chaos. Mijn beste vriendin Hestia had het ooit beschreven als het perfecte surfgirlkapsel. 'Als je ook maar een beetje chill zou zijn, zou je er serieus mee wegkomen,' had ze eraan toegevoegd.

Het was niet haar bedoeling geweest, maar die woorden

hadden me wel degelijk geraakt. Zou ik ooit kunnen relaxen? Zou ik me dat kunnen veroorloven en tegelijkertijd zo succesvol kunnen zijn als ik moest zijn?

Mijn telefoon lichtte opnieuw op met nog meer berichten: twee extra koffiebestellingen.

Blijkbaar konden die twee dingen inderdaad niet samengaan.

Ik slikte een vloek weg en schoot het enige café in dit deel van zone 1 binnen dat Cressida niet tot ‘fucking vreselijk’ had verklaard, terwijl ik terugdacht aan al die jaren van studeren, al die maanden van stampen voor mijn examens, het bloed, zweet en de tranen die zaten in de sollicitatie naar deze positie – de eindeloze reeks sollicitatiegesprekken en al die teamoefeningen. Alles alleen maar om haar en de rest van het marketingteam van koffie te voorzien.

Kyle hoefde nooit koffie te halen voor zijn team, maar misschien was dat ook wel het verschil tussen de functie van een junior marketingmedewerker bij een advocatenkantoor en die van een junior analist bij een multinational zoals J.P. Morgan. Of misschien lag het eraan dat zijn vader lid was van het bestuur, of misschien kwam het doordat Kyle het juiste accent had en een zegelring.

Mentaal gaf ik mezelf een klap in mijn gezicht, wetende dat ik hiermee op moest houden. Misschien kon ik zelf ook wel koffie gebruiken, had ik die zelfs veel meer nodig dan ik zelf vermoedde.

Eindelijk bereikte ik de deur van het café en duwde tegen de grote koperen deurknop, maar er gebeurde niets. Mijn wilde beweging zorgde er bijna voor dat ik dwars door het glas van de deur heen vloog. Recht in mijn gezichtsveld was een stukje papier aan de binnenkant van de deur geplakt.

*Gesloten op dinsdag 7 mei vanwege onvoorziene omstandigheden.
Tot snel!*

O. Fuck.

Cressida was enorm veeleisend en de enige andere koffieoptie waarvoor ik geen beduidend eind moest lopen en

er drie nieuwe blaren bij zou krijgen, was de Starbucks iets verderop in de straat. Bowers & Johnson maakte deel uit van een zee aan stalen en glazen kantoorgebouwen. Ze slokten de oudere stenen gebouwen op in hun schaduw en lieten niet veel ruimte over voor iets anders. Natuurlijk hadden we ons eigen café in het gebouw zelf, maar dat ging pas later open. Want normale mensen hadden immers niet voor zeven uur 's ochtends al cafeïne nodig op hun werkplek.

Ik bad tot welke god dan ook terwijl ik naar de Starbucks snelde. Het was toch zeker beter om met dat soort koffie op te komen dagen dan helemaal zonder. Ik zou voor eeuwig dankbaar en dienstbaar zijn, zou mijn nieuwe auto ervoor geven – wat zei ik, ik zou er zelfs mijn ongeboren kinderen voor geven – als die Starbucks maar open was.

Dat was hij, godzijdank.

De wenkbrauwen van de barista schoten omhoog toen ik naar binnen stouf, een opgeluchte kreun slaakte en mijn bestelling opsomde nog voordat ik de toonbank had bereikt, dankbaar dat er geen rij stond.

‘Weet je wel zeker dat je koffie wilt? We hebben ook wat opties voor kruidenthee?’ zei hij met een halve grijns terwijl hij de bestelling invoerde op zijn scherm. Ik viel midden in mijn lijst stil, klaar om mijn ogen tot spleetjes te knijpen of die van hem eruit te prikken, maar toen knipoogde hij naar me.

‘Ik zeg alleen maar, meid, je ziet eruit alsof je eerder een kalmeringstabletje kunt gebruiken dan cafeïne.’

Toen drong de complete idiotie van het moment tot me door en mijn mondhoek trilde. ‘Heb je zo’n tabletje in een koude melkschuimvariant? Ik wil wel een Venti.’

Lachend schudde hij zijn hoofd. ‘Regel ik voor je,’ voegde hij eraan toe. Hij knikte in de richting van mijn telefoon, de lijst geopend in mijn notitieapp. ‘Laat de rest maar horen.’

Ik las al mijn acht bestellingen voor en keek toen toe hoe hij ze snel klaarmaakte. Vervolgens rekende ik af met mijn bedrijfspas en nam het bonnetje in ontvangst.

‘Dus, waarom moet een knappe meid in een prachtig pak en met een tas waarvoor je zou willen sterven...’ hij knikte in de richting van mijn nieuwe Bottega Veneta, nog zo’n belachelijk luxe cadeau van Kyle, ‘...drankjes halen voor een hele groep mensen? Schat, daar zie jij er toch veel te goed voor uit.’

Ik glimlachte. Het voelde leeg, maar ik wist dat hij alleen maar probeerde te helpen. ‘Ik ben slechts de assistent en mijn baas is... nou ja, ze doet dingen op haar eigen manier. Maar het is echt een geweldige baan en ik ben blij dat ik hem heb.’

‘Geven ze je een toelage voor kleding?’ vroeg hij. Hij maakte de laatste twee drankjes af en zette alle bekers in twee kartonnen trays, die hij vervolgens voorzichtig balancerend in een grote tas liet zakken.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Mijn vriend zit in het bankwezen.’

Hij lachte achter zijn hand. ‘Kom maar terug en laat het me weten als hij het goedvindt dat je een vriend meeneemt om te shoppen met zijn creditcard, oké?’

Dit keer was het mijn beurt om in lachen uit te barsten. Het idee van de natuurlijk helemaal beheerste maar wel totaal verbijsterde reactie van Kyle omdat ik met mijn nieuwe beste baristavriend aan het shoppen was geslagen, zorgde voor een gevoel van milde hysterie, dat al snel vervloog toen ik me realiseerde hoe laat het was. ‘Afgesproken! Ik kom later wel terug voor die kalmeringspil.’

‘Helemaal prima, schat,’ antwoordde hij en hij zwaaide me uit.

Het lukte me op de een of andere manier om zonder iets te laten vallen of mijn enkel te verzwikken weer terug de straat op te komen. Als een fata morgana doemde eindelijk de ingang van het kantoorgebouw voor me op. De beveiliging opende de zijdeur om me naar binnen te laten, zodat ik me niet door de draaideur hoefde te manoeuvreren.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg hij beleefd, en hij strekte zijn hand uit naar een van de tassen met de koffies erin.

‘Ehm, nee, lukt wel... maar dank je wel!’ loog ik terwijl

ik me naar binnen worstelde, vastbesloten om zonder hulp de zevende verdieping te bereiken. Bijna werd ik verslagen door het toegangspoortje, maar de nachtportier wist dat mijn pasje nog in mijn tas zat en opende het poortje waar ik het dichtst bij stond. Ze knikte, een alwetende uitdrukking op haar gezicht, toen ik een bedankje mompelde en mijn elleboog gebruikte om het liftknopje in te drukken.

Eindelijk stapte ik de bijna doodstille kantoortuin in.

‘Lottie, we zitten in de directiekamer. Schiet je op?’ schalde een stem door de ruimte vol lege bureaus.

‘Kom eraan,’ riep ik terug. Ik jammerde het bijna uit vanwege de scherp stekende pijn van de blaren en beloofde mezelf de trieste troostprijs van pleisters voor mijn voeten zodra ik de koffie had bezorgd.

Ik haastte me naar de directiekamer, duwde met mijn heup de deur open en zette de koffie op een bijzettafel. De grote vergadertafel stond vol met laptops en op het scherm achterin werd een dia uit een presentatie getoond. Daar stond ook Tom, de marketingdirecteur en Cressida’s baas, die verbetervoorstellen gaf.

Ben je nou echt naar... de Starbucks gegaan?’ Cressida’s gezicht was een en al afschuw, alsof ik haar zojuist een paar afgehakte hoofden had opgediend.

‘Carreli’s is vandaag gesloten,’ antwoordde ik zachtjes. ‘Er hing een briefje op de deur. Ik dacht dat zonder koffie verschijnen nog erger zou zijn.’

Tom trok een wenkbrauw op.

‘Tuurlijk,’ zei ze en ze fronste. ‘En je bent niet naar Notes op Victoria Road gegaan omdat...?’

‘O, Cress, laat het gaan.’ Tom maakte een handgebaar in mijn richting en schudde zijn hoofd. ‘Ze doet haar best. Het is maar koffie. We kunnen wel ergens koffie gaan halen nadat we de presentatie hebben gegeven.’

Ik gaf hem zijn bestelling aan, terwijl de anderen naar me toe kwamen om hun eigen drankje te pakken. Ze durfden

hem of haar niet aan te kijken, angst onderdrukte hun woede.

Cressida snoof en gooide haar perfecte steilrechte blonde haar over haar schouder. Het had de kleur van champagne en stak af tegen haar strakke zwarte mantelpak en bloedrood gestifte lippen. 'Nou, ik kan dat slootwater niet drinken,' snauwde ze. Haar grijze blik brandde in de mijne. 'Gaat het je lukken om een flesje water voor me te halen? Dat staat in het kleine keukentje bij de dubbele deuren.'

Haar stem was ijskoud en elke blik en alle aandacht van het team gleed van haar naar mij. De passief-agressieve routebeschrijving naar het keukentje dat we elke dag gebruikten, zorgde ervoor dat mijn wangen rood dreigden te worden. Voordat dat kon gebeuren, verliet ik snel de ruimte.

Met mijn voeten die nog altijd in de fik stonden, marceerde ik naar de keuken, griste een fles uit de koelkast en bracht die zo snel en stilletjes als ik kon weer naar de directiekamer. Niemand keek op. Cressida negeerde me nadrukkelijk en de rest was diep verzonken in het aanbrenge van de laatste wijzigingen in de presentatie die ik afgelopen week had gemaakt.

Buiten de directiekamer trok ik eindelijk, en met tranen in mijn ogen, de martelwerktuigen van schoenen uit en hobbelde naar de toiletten. In stilte pakte ik pleisters en plaktes die op mijn voeten, om met een van pijn getrokken gezicht vervolgens mijn schoenen weer aan mijn voeten te schuiven. En toen raapte ik zuchtend mezelf weer bijeen, kamde mijn inmiddels wild krullende haar in een strakke knot en bracht opnieuw mijn make-up aan. Dit om mezelf een beetje tot bedaren te brengen, alsof ik mezelf weer kalm kon schilderen.

Terug bij mijn bureau probeerde ik mezelf rustig te krijgen. Ik maakte een takenlijstje en markeerde de taken die absoluut vandaag gedaan moesten worden. Toen ik mijn e-mails bijwerkte, stuitte ik uiteindelijk op de mail van Heather waar Cressida naar had gerefereerd. Die was gek, heel vaag maar ook heel kort en bondig geformuleerd. De afspraak stond gepland

voor negen uur en duurde een uur. Wat nog gekker was, was dat mijn agenda voor de rest van de dag leeg was.

Fronsend keek ik in Cressida's agenda, die na negenen ramvol zat. Ik probeerde te bedenken wanneer de laatste keer was dat ik niet constant achter elkaar in meetings had gezeten. Het lag er vast aan dat het bestuur vandaag langskwam. Dat was ook de reden voor de presentatie waar ik aan had gewerkt en het meest recente excuus om me werkdagen van twaalf uur te laten maken. Ik concentreerde me weer op mijn lijst, deed mijn oortjes in en luisterde naar Dolly Parton, die mijn zenuwen tot bedaren bracht.

Om me heen begon de kantooruimte zich langzaam maar zeker te vullen. Het viel me op dat er veel meer gespannen gezichten waren en mensen met zwarte kringen onder hun ogen. Ik knikte af en toe naar iemand en glimlachte kort naar degenen die ik kende, terwijl ik me ondertussen afvroeg of dit al het geval was geweest of dat vandaag op de een of andere manier anders was. Het voelde wel anders, maar ik had geen flauw idee waarom.

Noch Cressida, noch de rest van het marketingteam kwam terug naar de afdeling. Ik was meer dan dankbaar voor die onderbreking.

Even voor negenen stapte ik de vergaderzaal binnen, mijn laptop en telefoon als een schild voor mijn borst geklemd. Heather van hr keek op. Er vormde zich een behoedzame glimlach rond haar lippen. Tegenover haar aan de ronde tafel zat Cressida, die op een heel andere manier glimlachte.

'Hallo Lottie,' begon Heather en ze gebaarde naar de lege stoel die het dichtst bij de deur stond. 'Ga zitten.'

Mijn eigen geforceerde glimlach bevroor op mijn gezicht toen ik ging zitten. De laptop gleed bijna uit mijn zwetende handen, zo naar de gepolijste walnotenhouten vloer.

Ging dit over de koffie? Over de eerste gemiste oproep om halfzes vanochtend? Het was gisteren niet mijn bedoeling geweest om mijn telefoon op stil te zetten, maar berichtjes

van een dronken Hestia bleven maar komen.

‘Ik stel me zo voor dat je je afvraagt waar dit over gaat?’ Heathers uitdrukking was gereserveerd, haar blik vlak en afgemeten.

Ik knikte en slikte toen Cressida haar hoofd kantelde, alsof ze genoot van wat hier op het punt stond zich te ontvouwen.

‘Nou, ik kom maar direct ter zake. Je hebt wellicht wel gehoord dat het werkveld het momenteel moeilijk heeft, gezien alle wereldwijde uitdagingen waar we voor staan.’ Ze stopte even, duidelijk in afwachting van een of andere reactie. Toen ik niets zei, mijn hoofd helemaal leeg en met een hart dat ik voelde pompen in mijn oren, ging ze verder. ‘Dus helaas moeten we de moeilijke beslissing maken, die doorwerkt in het hele bedrijf en op meerdere afdelingen, om toch een paar mensen die werkzaam zijn op een bepaald niveau te laten gaan.’

De totale stilte die tussen ons in hing in de ruimte werd enkel onderbroken door het geluid van een telefoon die ergens verderop in de gang overging.

Er nestelde zich een leeg gevoel in mijn maag, alsof iemand druk bezig was om de complete inhoud eruit te zuigen. De boodschap liet me duizelen. Ik wist dat ik iets moest gaan zeggen. Op datzelfde moment begon het prikkende gevoel achter mijn ogen opnieuw de kop op te steken.

Cressida trok een wenkbrauw op. Haar mondhoek kroop uitdagend omhoog.

‘Aha,’ bracht ik uit en ik concentreerde me op Heather. Met haar zorgvuldig opgetuigde neutraliteit was makkelijker om te gaan.

‘Helaas valt ook jouw rol daaronder. Het heeft niets te maken met hoe je je werk hebt gedaan, Cressida verzekert me dat alles wat je hebt gedaan voor het grootste deel bevredigend is geweest. Ik kan de praktische kant van de zaak natuurlijk met je doornemen, maar dit is je aanzegging en hiermee gaat de week opzegtermijn in.’

Voor het grootste deel bevredigend? Een heel jaar van mezelf helemaal kapot werken, alles doen wat er van me werd gevraagd en nog méér dan dat, alles altijd op tijd af hebben, nee, zelfs vóór de deadline... En dat alles werd beoordeeld met een ‘voor het grootste deel bevredigend?’

Het verdoofde gevoel viel van me af toen ik een blik wierp op Cressida. Ze had weer diezelfde venijnige uitdrukking op haar gezicht, de uitdrukking waar ik vaak om in huilen was uitgebarsten en die me slapeloze nachten had bezorgd.

‘Ik snap dat het niet gemakkelijk is om boventalig te worden verklaard, maar je zult goede referenties meekrijgen en ik weet zeker dat je zonder probleem een andere baan zult vinden. Heb je op dit moment nog dringende vragen?’

‘Nee,’ antwoordde ik stilletjes. Ik hield een ferme grip op de tranen die dreigden te vallen en was vastbesloten dat ik absoluut niet ook nog eens aan Cressida zou tonen hoe overstuur ik was.

Heather knikte en maakte aanstalten om op te staan.

‘Zou je de overdracht voor het team willen voorbereiden,’ merkte Cressida loom op. Ze rekte zich uit als een kat. ‘Dan kun je gaan.’

Ik bleef staan en hield mijn gezicht in de plooi. Woede borrelde in me op. Ik had hard gewerkt aan het onderdrukken van mijn explosieve karakter, zeker hier, in het bijzijn van alle niet van hun stuk te krijgen advocaten om me heen. Terwijl ik mijn mond opende om in te stemmen, liet nog een blik op haar verveelde, geamuseerde gezichtsuitdrukking de woorden in mijn keel steken.

‘O, nee, ik weet zeker dat dat niet nodig zal zijn,’ zei ik in plaats daarvan. De verraste blik in haar ogen zorgde voor een barbaars gevoel van vreugde. ‘Je komt er zelf wel uit. Ik weet dat niets minder dan excellent in jouw team volstaat, Cressida. Mijn aantekeningen zouden enkel maar voor een deel bevredigend zijn, dus het is waarschijnlijk beter dat je de overdracht zelf doet.’

Ik deed mijn best om de vergaderzaal uit te lopen zonder te wiebelen en hield mijn handen strak om mijn laptop geklemd om zo te voorkomen dat ik mijn middelvinger naar haar opstak.

2

Ik kon me beheersen tot ik het gebouw had verlaten. Pas toen ik door de inmiddels drukke straat liep, mijn kin zo hoog mogelijk omhooggekanteld, liet ik de tranen toe. Zonder enig idee waar ik naartoe moest gaan, kwam ik langs de Starbucks waarvan ik zo opgelucht was om hem te zien, zo wanhopig om Cressida te pleasen, terwijl ze heel goed wist wat er op het punt stond te gebeuren.

Frustratie, angst en woede dreven me voort. Ik had de pijn in mijn voeten van die verdomde schoenen pas door toen mijn rechervoet vochtig aanvoelde. Abrupt bleef ik staan en wierp een blik omlaag, waar ik vanaf mijn hak een spoor bloed zag lopen. De voering van de schoen was daardoor helemaal geruïneerd. Ik dwong mezelf diep in te ademen, de straat over te steken en een taxi aan te houden.

‘Waarnaartoe?’ vroeg de chauffeur toen ik instapte.

‘Covent Garden,’ flapte ik eruit. Nieuwe schoenen halen en mijn date met Kyle later vanavond, zover dacht ik alleen maar vooruit. We zouden elkaar treffen bij Christopher’s, zijn favoriete bar vlak bij The Opera House. Hij had niet gezegd waarom en hij hield ervan om me te verrassen, dus ik had niet naar de reden gevraagd. Gelukkig lag dat nog in het vooruitzicht.

Maar hoe dichterbij we de bestemming kwamen en terwijl

de taxi zich een weg baande door de vastgelopen straten vol met doelgerichte mensen, hoe minder op mijn gemak ik me voelde. Op de een of andere manier lukte het me niet om me het in te beelden dat ik hem vertelde wat me zojuist was overkomen, kon ik me geen voorstelling maken van zijn reactie.

Tegen de tijd dat de taxi me afzette voor de Zara op Long Acre, zat mijn buik helemaal vol met hysterisch nerveuze vlinders. Kyle was het middelpunt van alle aandacht bij elke gelegenheid, hij had van nature een soort ondeugende charme over zich en zijn lome grijns zorgde ervoor dat alle vrouwen naar hem keken. Ik was een van die vrouwen geweest, toen ik ongeveer een jaar geleden vers van de universiteit in Londen was aangekomen. Een wederzijdse kennis stelde ons aan elkaar voor in een van de barretjes in de stad en het klikte direct. We waren nu bijna een jaar samen en alles ging zo goed dat ik me niet kon herinneren dat we eerder al eens een situatie zoals deze samen het hoofd hadden moeten bieden.

Ik wandelde de winkel binnen op zoek naar schoenen, maar mijn hoofd tolde. Ik negeerde het jengelende stemmetje achter in mijn hoofd en belde de enige persoon van wie ik zeker wist dat die precies zou zeggen wat ik nu moest horen, hoe moeilijk dat ook zou zijn.

‘Met mij,’ zei ik toen de beltoon werd afgesneden en ze opnam. Ik hield mijn stem gedempt voor de paar toeristen die om me heen aan het shoppen waren. ‘Ik ben zojuist overbodig verklaard.’

Er viel een stilte, toen volgde er wat enkel omschreven kon worden als hoog gegil en vervolgens klonk er vreugdevol gelach. ‘Je bent vrij! Ding dong, de heks is dood!’ riep Hestia uit. Geroezemoes op de achtergrond en de klanken van obscure indiedancemuziek bevestigden dat ze aan het werk was. Hestia was net gestart als professioneel tatoeëerder en aangezien haar karakter net zo uitgesproken was als haar ontwerpen, was ze in het diepe gesprongen en had haar eigen studio geopend. ‘O, Lots, ik weet dat je je waarschijnlijk superrellendig voelt,

maar om heel eerlijk te zijn, ik ben dolblij. Die baas van je, hoe heette ze ook alweer? Creng? Whatever, dat was een fucking trut en je werkuren waren knettergek. Flip je al of zit je nog in die rare, stoïcijnse kalmtebubbel die je dan krijgt?’

‘Kalmtebubbel,’ antwoordde ik. Ik hoorde hoe afgemeten en leeg ik klonk vergeleken met Hestia, die van nature leek te bruisen.

Ze moest lachen en verontschuldigde zich toen tegenover iemand op de achtergrond. ‘Hoor eens, ik zit midden in een tattoo. Zullen we straks afspreken? Ik heb een cliënt tot ongeveer zeven uur, maar misschien kunnen we daarna een hapje eten? Of je komt bij mij langs?’

Ineens wenste ik dat ik onder mijn date met Kyle uit kon komen om samen met Hestia te janken en te klagen over Cressida. Toch zei ik dat me dat niet ging lukken.

‘Nou, morgen dan?’ antwoordde ze. Het gezoem van haar naald startte weer op. ‘Of als je je straks wel dood zit te vervelen tijdens die verrassingsdate omdat je weer naar een vreselijke opera moet, dan krijg je gewoon ineens hoofdpijn en kom je alsnog naar mij toe, goed?’

‘Duidelijk. Dank je, Hes,’ zei ik en ik drong een nieuwe golf tranen terug. ‘Dank je wel. Ik wist dat jij het juiste zou zeggen.’

‘Luister, kop op nu en bewaar je breakdown maar voor mij... Je weet dat ik het geweldig vind om net te doen alsof ik dat nutteloze diploma nog eens kan inzetten. Ik hou van je, Lots. Het komt allemaal wel goed. En zo niet, dan kun je nog altijd mijn koffieslaafje worden.’

Ik begon hikkend te lachen en vertelde haar liefkozend dat ze kon oprotten voordat ik ophing. Ik wierp mezelf op een paar comfortabel uitzierende ballerina’s in mijn maat en de herinnering aan onze toevallige ontmoeting op de campus van de universiteit van Bristol overviel me. Het was tegelijkertijd een van de meest angstaanjagende als meest geweldige momenten van mijn leven geweest en terwijl ik de schoenen afrekende en terug de straat op dwaalde, verloor ik mezelf in de herin-

nering, naar het moment waarop ik in een wanhopige poging om mensen te ontmoeten en erbij te horen mezelf had laten overhalen om de studentenvereniging te helpen om tijdens de introweek veilige seks te promoten.

In de vorm van het uitdelen van condooms. Verkleed als reuzencondoom.

Hestia, altijd al de aanstichter, was met een nieuwe groep vrienden van het studentenhuus de hoek van de bibliotheek om gekomen en omdat ik vanuit het kostuum geen goed zicht had, was ik prompt over haar voeten gestruikeld.

Zij viel en landde boven op me, terwijl pakjes condooms als confetti uit het emmertje vlogen dat ik vasthield.

‘O, fuck,’ kreunde ik toen we ons van elkaar losmaakten. Om ons heen klonk gelach en er waren andere studenten blijven staan om de chaos te observeren. Ik schaamde me met elke seconde meer kapot en het enige kruimeltje opluchting lag in de anonimiteit van het kostuum.

Even gebeurde er niets, toen draaide haar hoofd zich naar mij, terwijl ze overeind kwam zitten en haar lange zwarte haren met daaronder uitstekend plukken flamingoroze uit-schudde. Mijn allereerste indruk van haar was Goth Barbie, met verbazingwekkend blauwgroene ogen, volle lippen die zwart gestift waren, en met sproetjes die over haar neus liepen en nog eens extra waren aangezet met eyeliner.

‘Gelukkig droeg je bescherming,’ mompelde ze, en ze draaide zich met amper verborgen humor naar me toe. Die heldere ogen fonkelden op een manier die haar in mijn hoofd altijd zou blijven typeren.

Ik kon er niets aan doen en proestte het uit van het lachen. De lullige grap en de belachelijke situatie daalden bij ons beiden volledig in. Ook zij moest lachen. Haar schouders schudden ervan terwijl ik onsuccesvol probeerde om mezelf omhoog te werken in een zittende positie, hetgeen alleen maar resulteerde in een soort achterlijke breakdancemove van mij op straat.

‘O, god, stop.’ Ze hapte naar adem en er stonden tranen van het lachen in haar ogen. ‘Ik krijg geen adem meer. Ik pis zo nog in mijn broek.’

Gevangen tussen milde hysterie en totale vernedering probeerde ik, nog een keer, om mezelf op mijn zij te rollen en mijn benen onder me te krijgen.

‘Wat de fuck is hier aan de hand?’ klonk een mannenstem die ik vaag herkende als horend bij degene van de studentenvereniging die over de campagne ging. ‘Als je dat kostuum beschadigt, moet je er zelf voor betalen.’

‘Hier,’ zei Hestia, nog altijd lachend, en ze pakte mijn hand stevig vast. ‘Een, twee... en omhoog.’

Ik probeerde mezelf overeind te houden, maar dat resulteerde er alleen maar in dat ik weer tegen haar aan wiebelde, wat ertoe leidde dat we allebei opnieuw in de lach schoten. Ons gegiechel viel samen met een nieuw lachsalvo van de mensen om ons heen, die ons gelukkig onttrokken aan het zicht.

‘Het spijt me,’ zei ik.

‘Méén je dat nou serieus? Waarom zou het je spijten? Ik heb niet meer zo gelachen sinds mijn hond onze plaatselijke politicus besprong, dat werd nog uitgezonden op de nationale tv ook.’ Ze verschoof de gaten in het pak zodat die weer op één lijn zaten met mijn ogen. ‘Waargebeurd verhaal. Trouwens, ik ben Hestia.’

‘Lottie,’ stelde ik mezelf blozend voor.

De campagneleider was dichterbij gekomen en stond inmiddels over ons heen gebogen, de ergernis duidelijk van zijn gezicht af te lezen. ‘Ben je dronken of zo? Trek dat pak uit en breng het terug naar de vereniging. Ik heb hier zo geen tijd voor.’

Maar voordat ik kon antwoorden dat ik lang niet zo dronken was als ik zou willen op dit moment, stak Hestia haar heup naar voren, haar wenkbrauwen opgetrokken. ‘Hier,’ zei ze. Ze griste een paar van de condooms van de grond en duwde

die in zijn hand. Hij keek met wijd opengesperde ogen toe. 'Het klinkt alsof jij wel een beurt kunt gebruiken. Doe eens chill, gast. Het was een ongelukje, ze had zichzelf wel kunnen bezeren. Is het niet jouw taak om te zorgen dat ze veilig haar werk kan doen, het werk dat ze uitvoert uit naam van de studentenvereniging?'

'Fucking amen,' stemde ik in, mijn stem gedempt in het condoom.

Voordat hij kon reageren, schonk ze hem de meest laatdunkende blik die ik ooit had gezien, sloeg toen haar arm om mijn schouders en hielp me naar het dichtstbijzijnde toilet te schuifelen, dat godzijdank gelukkig net binnen het bibliotheekgebouw zat.

'Wat een eikel,' bromde ze. Ze deed geen enkele moeite om zacht te praten, waardoor ze nog meer aandacht op ons vestigde voordat we eindelijk veilig in het toilet waren. Ik wees haar op de rits aan de achterkant van het pak en een minuutje later kon ik eruit stappen, zwetend en verkreukeld, mijn wangen rood. 'Huh,' zei ze toen ik mijn T-shirt rechtrok. 'Hoe kun jij er in vredesnaam zo uitzien nadat je uit een gigantisch condoom gerold bent?'

Fronsend keek ik van haar verbaasde blik naar mijn spiegelbeeld. 'Hoe bedoel je?' vroeg ik. Ik zag enkel een hoopje vernedering, mijn krullen als een vogelnest op mijn hoofd, de mascara van gisteravond uitgesmeerd in mijn ooghoeken.

Ze negeerde me en kantelde haar hoofd.

'Je valt zeker niet op meiden, toch?' vroeg ze zo simpel en oprecht, alsof ze me vroeg of ik melk in mijn thee wilde of niet.

Ik glimlachte. Ik begon deze meid met de seconde meer te mogen.

'Helaas niet,' antwoordde ik, en ik probeerde met mijn vingers door mijn haar te kammen. Helaas werd het daar alleen maar erger van.

'Het was het proberen waard.' Ze haalde haar schouders op

en begon zichzelf ook te fatsoeneren in de spiegel. ‘Ik ben bi, tot nu toe ben ik het meest met mannen geweest, maar...’ Haar blik schoot terug naar mij, nam me in zich op en begon toen te glimlachen. ‘Nou, als je het zeker weet... Dan worden we gewoon vrienden.’

‘Heb ik je pijn gedaan? Weet je zeker dat het gaat?’ vroeg ik. Ik pakte het ellendige kostuum van de grond en keek of er scheuren in zaten. Gelukkig was dat niet het geval, een welkome ontdekking gezien de staat van mijn bankrekening op dat moment.

‘Ja, heel zeker,’ antwoordde ze en ze hielp me met het pak. Vervolgens haakte ze haar arm door de mijne en droegen we het kostuum terug naar buiten. ‘We moeten op stap gaan en ons bezatten. Nu direct.’

Ik schoot in de lach. Haar zorgeloze stemming was besmettelijk. We liepen naar de studentenvereniging, mijn oude, versleten sneakers in de pas met haar verweerde Dr. Martens.

‘Oké, oké, maar wel in een van die ranzige, goedkope cafés, ik zit op dit moment wat krap bij kas. Ik moet een baan zoeken—’

‘O, rot toch op,’ zei ze, en ze gaf een klopje op mijn hand toen we het pak ceremonieel achter de receptie dumpten. ‘Met een koppie en zo’n lijf als dat van jou? Wij gaan helemaal niets betalen.’

Ik had geen kans om haar ingebeelde succesverhaal weg te wuiven, want binnen de daaropvolgende twintig minuten zaten we aan de eerste van de vele gratis drankjes van die avond.

Die nacht deelden we alles met elkaar. Ik vertelde over mijn struggles in de eerste week om me aan te passen aan het stadse leven en zij vertelde over haar ware passie, kunst en tatoeages, die heel ver af lag van haar keuze om psychologie te gaan studeren. Mijn keuze voor een businessopleiding intrigeerde haar. Fronsend probeerde ze het opbouwende beeld dat ze van me kreeg, een onhandig ex-condoom met een passie voor paarden en boeken, te vereenzelvigen met het beeld van mij met spreadsheets en maatpakken. Maar in

tegenstelling tot onze studiekeuzes voelde dat eerste moment van onze ontluikende vriendschap precies goed. Net zoals een slot dat enkel openklikte na de juiste combinatie van de veertigduizend die er waren. Wij waren het goede antwoord, die bevredigende klik.

Nu, zes jaar later, realiseerde ik me hoe ver elke beslissing sinds dat moment me van dat gevoel had verwijderd.

De rest van de dag ging in een waas voorbij. Ik gaf mezelf klusjes en vulde de tijd van minuut tot minuut, van uur tot uur op in de wetenschap dat ik het gewoon tot halfzes moest volhouden. Als eerste vond ik een drogisterij en behandelde mijn voet nu degelijk, vervolgens vond ik een kapper die nog een plekje vrij had om mijn haren te wassen en te föhnen en mijn chaotische krullen in een wat gladder model te temmen. Ik hing veel langer dan ik me normaal gesproken toestond in een boekhandel rond, kocht een nieuwe feelgood van een auteur die op dat moment helemaal viral ging op social media en streek neer in een nabijgelegen cafeetje om te lezen. Ik hoefde het alleen maar vol te houden tot Kyle er was. Dan kon ik alles een tijdje vergeten.

Alleen... tegen de tijd dat halfzes voorbijkwam en het zachte licht van de vroege avond schaduwen wierp op de straatstenen, was ik één brok zenuwen. Ik had gedaan wat ik kon om er tenminste goed uit te zien. Ik had zelfs geoefend op wat ik hem zou vertellen over wat er was gebeurd. Maar op het moment dat zijn lange, magere gestalte in beeld verscheen en ik keek hoe hij met zijn hand zijn glanzend blonde haar naar achteren veegde, durfde ik niet meer.

‘Zit je al lang te wachten?’ vroeg hij. Hij boog zich voorover om een kus op mijn lippen te drukken. Zonlicht deed de groene vlekjes in zijn bruine ogen oplichten. ‘Ik ben zo snel als ik kon weggegaan. We hebben een beetje zwaar geluncht, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Hij knipoogde. ‘Je weet hoe Henry champagne achteroverslaat alsof het water is.’

Ik glimlachte, ineens onzeker over wat ik moest zeggen of doen. Het gewicht van het nieuws drukte mijn woorden weg.

‘Sjezus, wat zijn dat voor schoenen?’ ging hij verder. Hij week naar achteren, een uitdrukking vol afschuw op zijn gezicht. ‘Ik dacht dat je die nieuwe aan zou doen. Deze doen niet veel goeds voor je benen en je weet hoeveel ik van je benen hou.’

Ik deed mijn mond open om het uit te leggen, om te protesteren – wat dan ook – maar met zijn hand op mijn elleboog duwde hij me de bar in. Met zijn vrije hand kneep hij in mijn kont.

‘Hoor eens, ik moet je iets bekennen,’ begon hij, en zijn schaapachtige grijns zorgde ervoor dat mijn stijgende irritatie wegsmolt. Op de een of andere manier was hij nog altijd bruin van het skitripje met zijn ouders met Pasen, en zijn scherpe profiel en strakke pak waren een en al afleiding. Zijn kuiltjes verschenen in zijn wangen en zijn ogen lichtten op toen hij de uitdrukking op mijn gezicht herkende. Mijn hart sloeg een slag over, niet klaar voor nog een verrassing. ‘We kunnen zeker nog wat gaan drinken, maar ik ben bang dat ons feestje gecrasht wordt en ik ben bang dat ik me heb laten overhalen om te gaan eten met Henry en co. Een paar van onze Amerikaanse collega’s zijn vandaag weer geland en wij moeten ze mee de stad in nemen, je weet wel, het gebruikelijke gedoe.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Feestje gecrasht?’ vroeg ik. Ik keek om me heen maar zag niemand die we kenden. De bar liep vol met mensen die voor hun theaterbezoek nog even een drankje deden. Stemmen schalden door de ruimte en het geluid ging gepaard met het klinken van glazen en het ploppen van champagnekurken.

‘Ma en pa,’ antwoordde hij snel. Hij stak zijn hand in de richting van de barkeeper voordat ik kans had om antwoord te geven. Toen bestelde hij voor ons. Zijn pedante keuzes – ‘Nee, niet de Gordon’s voor in de martini, sjezus, gebruik de Hendrix’s. En geen schijfje citroen voor haar, nee, de gekoelde

glazen' – zorgden voor wat zijdelingse blikken van de groep het dichtst naast ons. De twee dames uit de groep luisterden al niet meer naar wat hij aan het bestellen was, maar waren hem nu gewoon brutaal aan het aanstaren.

Ik voelde mezelf nog dieper zinken. Geen schijn van kans dat ik hem nu nog kon vertellen over mijn werk. Het idee dat zijn ouders er maar op door zouden blijven gaan, was nog pijnlijker dan die verdomde hakken waren geweest.

'Goed, oké,' verzuchtte ik, en ik leunde tegen de bar om mezelf te herpakken. 'Wanneer komen ze –'

'Lieeeeeeeverd!'

Een schrille stem schalde van achter ons door de ruimte en net op het moment dat Kyle me een martini aanreikte, werd hij omhelsd door zijn moeder. Marina Montgomery was... een apart soort vrouw. 'Jezusmina, de duivel draagt daadwerkelijk Prada,' had Hestia ooit eens naar me gesisst toen ze haar ontmoette. 'Denk je dat ze die bezemsteel al heel vroeg in dit soort steken of gebeurt dat pas als ze gaan trouwen?'

Terwijl ik een moeizame slok van mijn drankje nam, draaide Marina zich naar me toe. 'O, Charlotte, wat fijn,' zei ze. Ze torende van zichzelf al boven me uit en droeg daarbij hakken. Ze boog lichtelijk naar voren zodat ze de lucht naast mijn wangen kon kussen. Haar benige vingers klemde ze rond mijn armen en de wolk van Chanel No. 5 die om haar heen hing, dreigde me te verstikken.

'Wat een leuke verrassing,' loog ik, en ik plakte mijn professionele glimlach weer op mijn gezicht om ook Dominic te begroeten. Kyle's vader was een kijkje dertig jaar in zijn toekomst, met bijna hetzelfde haar, dat nu zo grijs was als het ooit blond was geweest en een terugtrekkende haargrens vertoonde. Hetzelfde knappe gezicht keek ons beiden aan met samengeknepen ogen.

'Je ziet er goed uit, kerel,' zei hij tegen Kyle en hij schudde diens hand. Hij maakte hetzelfde handgebaar naar het barpersoneel als Kyle.

‘O, ja, dit vind ik echt leuk,’ viel Marina hem bij. Ze greep met haar gemanicuurde vingers de revers van Kyle’s jasje. Ze stond tussen ons in en haar lichaam was zo gedraaid dat ze mij leek buiten te sluiten.

‘Heeft Lottie uitgekozen,’ zei hij en hij schonk me een oogverblindende glimlach. Hij deed hard zijn best om me aan boord te houden. Hij wist heel goed hoe enorm ik genoot van de aanwezigheid van de partycrashers.

Marina draaide zich naar me toe en glimlachte naar me, maar de lach bereikte haar ogen niet. Ik zette me schrap voor wat er ging komen.

‘O... ja,’ antwoordde ze, en ze wierp een blik op mijn handtas voordat ze terugkeek naar Kyle. ‘Duidelijk een excellente smaak. En een dure ook.’ Ze giechelden om haar grapje, zij en dat excellent door mij gekozen vriendje. De glimlach op mijn gezicht voelde stijf aan, alsof hij op zijn plek gehouden werd door fixatiespray. ‘Zoals het hoort. Er is niets mis met je pijlen hoog richten, of wel dan, Charlotte?’

En daar had je het.

Als passief-agressief sneren een sport was, dan zou Marina de meest gelauwerde olympisch kampioen van het afgelopen millennium zijn. Ik nam een grote slok van mijn martini en dronk daarmee het glas per ongeluk leeg.

‘Rustig aan, dametje,’ zei Dominic lachend. ‘Je schiet zo uit de startblokken, zie ik wel. Zwarte dag op kantoor gehad?’

Ik knikte en zette mijn glas op de bar zodat de barkeeper het kon afruimen.

Er lag een spottende uitdrukking op Kyle’s gezicht.

‘Dus, waar gaan jullie vanavond heen?’ veranderde ik van onderwerp, en ik draaide me naar Dominic.

‘O, dat moet je mij niet vragen. Ik ben enkel de bijrijder. Wat was het ook alweer, Marina? *Carmen*? Ik stel me zo voor dat ik rond de pauze al in slaap ben gevallen.’

‘*La traviata*,’ corrigeerde Marina hem, terwijl Kyle haar een glas champagne aanreikte. ‘Natuurlijk in het Royal Opera

House. Ben jij daar ook recentelijk niet geweest, lieverd?' Ze draaide zich naar Kyle en het gesprek ging over op de voorstelling die we vorige maand tijdens onze date hadden bezocht. Terwijl zij het hadden over de zangers en toen een lijstje trokken naar mensen die ze kenden – een of ander verhaal over een jacht dat was gezonken voor de kust van Italië – viste ik subtiel mijn telefoon uit mijn tas.

Heb je alsjeblíeft straks nog tijd om samen te eten appte ik naar Hestia, en vervolgens wachtte ik op een reactie in de wetenschap dat ze waarschijnlijk toch niet zou reageren zolang ze bezig was met haar klant.

'...ik bedoel, ik weet wel dat het verschrikkelijk is,' zei Marina en ze liet haar stem dalen. 'Maar echt, het is allemaal zo ordinair, of niet dan? Dat rondfladderen op die boten. Dan vraag je er wel om, als je het mij vraagt.'

Kyle knikte, maar zijn blik was op mij gericht. De onuitsproken vraag hoe vervelend mijn dag eigenlijk was geweest die erin lag, bijna net zo overduidelijk als Marina's hekel aan mij. Wat ik haar had misdaan, lag en zou altijd liggen in het verschil van onze achtergrond, mijn simpele middenklassenfamilie, mijn opleiding aan een openbare middelbare school en mijn absolute gebrek aan vrienden of familie 'van stand'.

Terwijl ik toekeek hoe Marina maar bleef doorzagen, vermengde haar gezicht zich in mijn gedachten met dat van Cressida. De martini deed iets geks met mijn emoties.

'Sorry dat ik jullie onderbreek,' flapte ik eruit. Marina draaide zich met nauwelijks verhulde verbazing naar me toe. 'Ik ben bang dat ik ervandoor moet.' Kyle begon te fronsen en opende zijn mond om iets te zeggen. 'Ik heb een etentje met een vriendin, was ik totaal vergeten,' voegde ik er snel aan toe, voordat hij iets kon zeggen.

'Drink je nog wel je drankje op?' begon Dominic. Hij zette nog een martini voor me neer. 'Zonde om –'

Vechtend tegen de woede, de tranen en een hele wervelwind aan chaos in mijn hoofd, pakte ik de kristallen steel van

het glas en sloeg de martini in één keer achterover.

Marina's mond viel open, precies op hetzelfde moment als die van Kyle.

'Geweldig om jullie weer gezien te hebben,' zei ik tegen niemand in het bijzonder. Ik zette mijn glas voorzichtig weer neer en stapte achteruit.

'Lottie?' Kyle stapte uit de klauwen van zijn moeder vandaan. 'Wat –'

'Ik bel je morgen,' antwoordde ik terwijl ik me omdraaide en naar buiten liep. Zodra ik op de stoep voor het café stond, zette ik het op een rennen. Ik nam direct de eerste weg linksaf voor het geval dat Kyle had besloten me achterna te komen.

Fuck, fuck, fuck.

Yes! Kom nu hiernaartoe bleek Hestia's antwoord te zijn toen ik een blik op mijn telefoon wierp. Ik barstte bijna in snikken uit toen ik bij de metro aankwam. Mijn sexy techstart-upgast is hier en ik ben zijn bovenbeen aan het tatoeëren. Ik zou dit op OnlyFans moeten livestreamen, dan zou ik een fucking fortuin verdienen.

Ik rende bijna het metrostation in, de opluchting vermengde zich in mijn hoofd met een angstig voorgevoel.

Wat was ik in vredesnaam aan het doen?

Eerste druk februari 2026

Oorspronkelijke titel *Untamed Heart*

Oorspronkelijke uitgever Pan an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited

Copyright © 2025 Gemma Morr

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Olga Hoekstra

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, Utrecht

Omslagillustratie © crushed.co.uk

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7984 6

ISBN e-book 978 90 261 7985 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7986 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.